

Vereség — tanulságokkal

Százötven néző leírva nem tűnik soknak, de ha egy egyetemi, főiskolai bajnokság keretében lejátszott kosárlabda-mérkőzéssel kapcsolatban emlegetjük a számot, rájöhethetünk, ez igen csak tisztes „tömeg”. Főként azt figyelembe véve, hogy nem volt ritka az utóbbi időben az olyan meccs, amire az adott intézmény hallgatói közül senki sem volt kíváncsi. Most sok kíváncsi volt, s e nézők jó része lelkesen szurkolt is, ami jó hangulatot teremtett a csarnokban. Márpedig a színhely egy kicsi csarnok volt, az öreg rókusai. (Utólag lehetne azon vitatkozni, előnyt vagy hátrányt jelentett a szegedieknek ez a verem, mindenesetre nem tűnt túl szerencsés választásnak.)

Szurkol tehát a közönség, a teremben pedig elkezdődik a József Attila Tudományegyetem—Budapesti Műszaki Egyetem férfi kosárlabda-meccs. Szemmel is látható, hogy nem a szegediek az esélyesebbek, a vendégeknek az NB I-es MAFC négy standard játékos szerepel, s a többiek sem statiszták. Igaz, Timár és Almádi személyében a JATE-ban is van két első osztályú kosaras.

Nos, a meccsről nem érdemes túl sokat írni: a szegediek hősies küzdelmének jegyében telik. Az első félidőben többször vezetnek is, ám a műszakosok mindig fordítanak, s később el is húznak. A második félidőben még egyszer reménykedhetünk: 85-80-ra zárkózik fel a JATE, ezzel azonban vége is, hengerel a vendégcsapat, kósarözön a pályán. A sport-szerű közönség vastapssal díjazza vesztes csapata erőfeszítéseit.

Ennyit a meccsről. Mert közben gondolkodik az ember. Miért van, hogy a szegedi egyetemi csapatok ritkán jutnak előbbre az országos főiskolás bajnokságban. Pedig elméletileg jó kosaras társaság van például Szegeden — ha össze lehetne vonni. S a szabályok szerint össze lehet: közös szegedi csapat is indulhatna. De elég lett volna, ha az élelmiszeripari főiskola — amely most nem indított csapatot — lemondott volna két hallgatójáról — mellesleg az NB I-es szegedi csapat két legjobbja-

ról —, Tóth Attiláról és Walke Károlyról, s a velük megerősített JATE meg sem állt volna a döntőig.

Az új sportpolitika a diáksport erősítését diktálja. Ennek jelei még nemigen mutatkoznak. Mert szép dolog, hogy az egyetem és a testnevelés tanszék vezetői is megisztelik jelenlétükkel a mérkőzést, ugyanakkor mások szemléletére jellemző, hogy „futottak még” kategóriájú bírónak küldenek ilyen jelentőségű meccsre, akik közül az egyik évek óta bizonyítja hasonló tornákon, hogy alkalmatlan a játékvetésre.

Nos, ezek csak apróságok, a lényeg az számomra, hogy nem feltétlenül és mindig a pénzhány az oka, amikor a diáksport satnyulását tapasztaljuk. A szemléleten is sok múlik.

(Budapesti Műszaki Egyetem—József Attila Tudományegyetem 125-103 (61-52). JATE: Schneiker (19), Timár (29), Koncz (24), Almádi (12), Vékony (14); Csere: Kiss 5. (5). Edző: Kecskeméti Gábor.)

BAL-TA

Jazz, kosárlabda, Timur (és csapata)

Látszik rajta, hogy a külsőségekre nem sokat ad. Meze lezseren kívül lóg, nem hord a kosarasoknál megszokott magasszárú zoknit, piros tornacipőjét népiesen dorkónak hívják (igaz, nemrég kapott egy Converse cipőt), szóval, amikor pályára lép, az az ember érzése, mintha pajkos játszadozás lenne a célja. A látszat persze ezúttal is csal: Timár László, az — új nevén — Szeged SC kosárlabdázója meccs közben „harap”, vagyis nagyon küzd, a palánk alatt jól szedi a lepattanó labdákat. Nem látványos, amit produkál, de igen hasznos. Egyébként a JATE jogi karának negyedéves hallgatója. Bevezetőként „adatokat” kérek tőle.

Hány éves vagy, és hány centi?

Huszonhárom éves, 199 centi.

Nem látszol olyan nagy-nak! — lepődök meg, mert valahogy tényleg nem teszi „kétféle ember” benyomását a szakállas Timár.

Jó, akkor csak 198...

Hol kezdted kosárlabdázni?

Várpalotán. Tehát Veszprémbe kerültem, a BVTC-be. Petőfi Lajos keze alá. (Aki ismerősek kosaras körökben, tudják: sok kitűnő játékost nevelt már a „veszprémi fanatikus”, Petőfi — B. T.)

Hogyan kerültél a BSE-be?

Három évet játszottam az NB II-ben Veszprémbe, aztán hívtak Pestre, és a BSE szimpatikus volt. Öt évet töltöttem ott.

Mit hozott ez az öt év?

Hullámmó szereplést, edzőváltásokat, ami megviselte a csapatot. Nem találtam olyan edzőt, aki a vezetőknél is a játékosoknál is jó lett volna, aztán a patronáló vállalatnak se kellettünk nagyon, végül feloszlatták a csapatot. Kár, mert rengeteg fiatal szeretett oda járni.

Igy kerültél Szegedre?

Még 1984-ben jelentkeztem a jogi karra, levelező tagozatra. Az utolsó évben egyszer éppen itt voltam vizsgázni, amikor játszottunk is Szegeden, s akkor kerestek meg, hogy játsszak itt. Igent mondtam, többek között azért, mert akkor már tudtam, hogy Guoth Iván lesz az edző, s az ő neve vonzott.

Es gondolom az egyetem is.

Különbözeti vizsgák után lettem nappalis.

Napi két edzés mellett iskolába is jársz?

A szemináriumokra járok, de különben nem nagyon érdekel az egész. Most

már persze elvégzem, ha eddig eljutottam.

Miért nem érdekel?

Nem nekem való. Komolytalannak érzem magam a jogi pályához, minden szempontból befolyásolható vagyok ugyanis. Nem tudok dönteni.

Ezt korábban nem tudtad?

Nem. Néhányan elhatároztuk, hogy megváltjuk a világot, s ezért mentünk egyetemre.

Mit jelent ez bővebben?

Hagyjuk. Beszéljünk inkább zenéről.

S ha engem éppen a „megváltás” témája érdekelne jobban?

Nem szeretek erről beszélni. A kosárlabdában is mindenki csak hangoztatja, hogy mit kellene másképp, jobban csinálni, de senki nem csinálja. Biztos ilyen vagyok én is más területen.

Ez a más terület a BSE-ben mit jelentett?

Annyi a lényeg, hogy néhányan elhatároztuk, nemcsak a kosárlabdából akarunk élni. És elkezdtek képezni magunkat mindenféle irányba.

Ezt a szellemet itt, a szegedi csapatban is megtaláltad?

Nem, éppen ez hiányzik. Itt úgy látom, nem törődnek az emberek egymással. Edzésen, a pályán együtt vagyunk, utána mindenki a maga útját járja.

Az imént egy „kiterődben” azt javasoltad: inkább zenéről beszéljünk. Milyen irányzat áll közel hozzád?

A jazz. Azt hiszem, hasonlít a kosárlabdához. Mind a kettőben az improvizatív elem.

Ezt kifejtene bővebben?

Egy jazz-dallamot viszonylag könnyű eljátszani, ám rettentő sokat lehet improvizációval hozzáadni. Azt hiszem, ugyanez van a kosárlabdában is: az alapelemeket könnyű megtanulni, s ezek felhasználásával öt ember sok mindent tud produkálni.

Nekem a kettő együtt fontos, egyik nélkül sem tudnék élni.

(Itt egy pillanatra megállt a beszélgetésünk. Én igyekeztem emlékezetembe vésni a hallottakat — elvégre csep-pet sem szokványválaszról volt szó — Timár Laci pedig, bizonyára egy jazz-dallamot idézett föl magában, mert keze, lába egyfolytában ütemesen mozgott ültében. Aztán — látva „megtorpanásmat” — váratlanul megkérdezte: Na, mit fedezzünk még fel?)

Könnyen ment a beilleszkedés a csapatba és a városba? — folytatom a „fel-fedezést”.

Voltak problémák. Nem súlyosak, főleg abból, hogy túl lazának tartották az öltözködésemet. Szokatlan volt a csapatban. Különben Tóth Attilával vagyok a legjobb viszonyban. Ja, még szoktam példálózni a BSE-vel, ilyenkor mindig kiröhögnek. Pedig ez tény — s az itteni légkörtől eltérő —, hogy ott alig beszélünk pénzről, igaz, nem is nagyon kaptunk. Ott mindenért meg kell küzdeni, az edzéslehetőségért is, és ez bizonyos fokig össze is tartotta a csapatot. Itt amiatt is nehéz volt megtalálni a helyem, mert a csapatba kerülésért is küzdeni kell, ott pedig meghatározó ember voltam.

Es a város, az egyetem — ezekkel hogy állsz?

Szeged ideális diákváros, sok jó embert ismertem meg. Az egyetem nekem van is, meg nincs is, az életében nemigen tudok részt venni, ezért nem érzem magam egyetemistának. A vizsgáim is olyan „átmenés jellegűek”.

Mit szeretnél csinálni, ha végzel?

Nem tudom, mi legyek. Talán még újságíró is lehetek. — néz rám széles mosollyal. — Egy ideig még kosárlabdázok, aztán tanulni kellene valamit.

Érdekes, pont kosárlabdáról beszéltél a legkevesebbet, ami miatt pedig beszélgetni kezdtünk.

Centert játszom a csapatban. De jobban szeretnék ilyen kinti futkosó ember lenni.

Ez nem hangzik valami nagyon szakszerűen.

De érted a lényegét, nem?

Igen. Mondanál még pár szót az eredményeidről?

Voltam ifi-válogatott, vagy ötvenszer. Most pedig benne vagyok az Univer-siade-keretben.

Ez most mivel jár?

Még semmivel. Ezután lesz Ránky Máttyás irányításával vagy másfél hónap edzőtábor, hogy ne égünk le úgy Zágrábban, mint ahogy a magyar csapatok szoktak az ilyen világvárosokban.

Itt tartottunk a beszélgetésben, amikor Timár Laci egy barátja jött oda hozzánk. „Szevasz Timur” — mondta („még a BSE-ben kaptam ezt a nevet” — magyarázta Timár), s valami jazz-zel kapcsolatos listát adott a kosárlabdázónak. Timár — az az Timur — elmélyülten kezdte tanulmányozni. Hamar rájöttem: nincs tovább esélyem a kérdezősködésemre. Feltéve, ha még választ is várnék. Beértem ennyivel.

BALOGH TAMÁS

Kiránduljunk Afrikába!

Szeretem a nagyvonalú embereket. Mindig felizgat, ha valaki nem telekről, kocsiról, pénzről álmodozik, hanem például egy jachtot szeretne, a szerelmesének nem szegfűt, hanem szökökutató (milyen pompás virág!) ajándékoz, s nem a szomszéd heggyekbe, hanem egyenesen a világ végére akar túrázni.

A fiatal ember, Tóth László, a JATE biológia szakos hallgatója nem kicsinyes: Afrikába szervez expedíciót. S most következzék, hogy ő már kora gyermekkorától fogva, és élete nagy álma, és végre talán, de nézzük inkább a tényeket.

Tóth Laci 3 éve tervezi ezt a kiruccanást. Az egyetemen először dr. Totik Vilmost, a TTK dékánhelyettesét kereste meg ötletével, aki alaposan meghökken, de egyórással beszélgetés után sikerült őt meggyőzni, hogy nem hóbortról, hanem tudományos kutatómunkáról van szó. Ezután Laci a JATE több tanszékén kért és kapott támogatást. A Növény-tani Tanszék vezetője, dr. Gulyás Sándor docens szakmai tanácsait érdekes diafelvételekkel is megtoldotta, s vállalta, hogy

főlvesszi a kapcsolatot afrikai fűvészkertekkel. Dr. Szederkényi Tibor egyetemi tanár, az ásványtani tanszék vezetője olyan személyek nevét és címét adta meg, akik szintén előremozdíthatják a vállalkozás sikerét. Jelenleg már 5 afrikai egyetemre küldtek levelet a kapcsolatfelvétel céljából: Kairóba, Wad Menamba, Jutába, Nairobi-ba és Dar El Salamba. A levelekhez mellékeltek egy magyar nemzeti színű zászlót is, amely az egyetemek közti barátságot jelképezheti.

Lassan kialakult az expedíció csapata is: a szakmai vezető dr. Gallé László docens, a szervező ügyintéző Tóth László biológus, továbbá Csaba Miklós gyógyszerész, Tóth Tivadár földrajz szakos, Kovács Gyula biológus, valamennyien hallgatók, s valószínűleg egy növénytanj szakember is csatlakozik még hozzájuk. A csoport egészségi állapotára Mohos Tibor ötödéves orvostanhallgató fog ügyelni, aki a budapesti László Kórházban tanulmányozza a trópusi betegségeket.

Az expedíció a tervek szerint 1989 júniusában fog indulni és várhatóan 3 hónapos lesz. Célja a Seychelle-szigetek élővilágának és ásványtani viszonyainak tanulmányozása, valamint különböző ökológiai vizsgálatok elvégzése. Tervezik a JATE ásvány- és kőzetgyűjteményének és a TTK tanszék fotóanyagának bővítését is.

Persze a tervekhez első-sorban pénz kell. Mivel a szűkös egyetemi költségvetésből nem futja ilyen afrikázásokra, az ország nagyobb vállalatainak támogatását igyekeznek megnyerni. Ezúton is kérnek minden céget, hogy segítsen nekik az expedíció megvalósításában! (Levélcímkük: Tóth László Szeged, Pf.: 219. Telefon: 13-155.)

Szurkoljunk hát a különleges vállalkozásnak, amely nemcsak egyedülálló tudományos hasznot hozhat, de sikere esetén Örkénynek együtt biztat bennünket: legmerészebb álmaink is megvalósíthatók!

Van még remény.

M. T.

Lófari napok a Jogi Karon

Kétévente néhány napra felbolydul egyetemünk jogasága. Hires-hírhedt vetélkedés tartja lábban a hallgatókat — a Lófari napok.

Nem volt ez másképp az idén sem, csupán a részvétel csökken, a hazautazók száma pedig — a rossz hagyományoknak megfelelően — nőtt. Ugyanakkor az a maroknyi csoport, amelyik évfolyamonként részt vett a küzdelemben, többé-kevésbé jól érezhette magát március 25—26—27-én. Az előzetes feladatok között szerepelt az évfolyamok által favorizált diákdekan-jelöltek népszerűsítése a kar épületében. Szerdán megjelentek az első plakátok, és csütörtökre elárasszott mindent a négy ifjút dicsőítő falragasztómeleg. (I. évf.: Iván, II. évf.: Timuúr, III. évf.: Szakcsi, IV.

évf.: Svejck.) Külön zsűri díjazta ötletességüket, s a versenyt a második nyerte. Szerdán délután szellemi-szakmai vetélkedő zajlott, amely kiemelkedően jól sikerült, bár feladatai ötletgazdagabbak is lehettek volna. A pálmát itt is Timuúr csapata a második év vette el.

Csütörtökön mutatták be az évfolyamok korteszműsorait. Meglepő volt az elsősök kiváló „csapatmunkája”. Ezzel egyenrangú produkciót láthattunk a második évétől is. Valamivel gyengébben sikerült a két fős év bemutatója. A diákdekan-választáson — ez csak természetes — a második éves Timuúr lett az első, „orrvízszal” megelőzve a negyedéves Svejket. Este a szokásos menzabulin szórakozhattak a hallgatók. Péntek

dél előtt választási propagandaanyagait semmisítették meg a csapatok. (Verseny folyt a legisztább évfolyam címért. (Délután a Sportszarnokban került sor a záróvetélkedőre, amelyen azonban mind nézőként, mind hallgatóként nagyon kevesen jelentek meg. (Erdeklenség?) Ugyanakkor igaz az is, hogy a szervezőgárda nem élt a terem kínálatának lehetőségeivel, sematikus sorversenyeken döntött az első sors. (Legizgalmasabb talán az utolsó futódöntő volt a második és harmadév között.) Az összetett versenyben első lett a második év, őket követte a harmadév, negyed- és az első év.

A DÉLÉP-Klubban zárult a rendezvénysorozat discóval.

—NOSJÓ—

A JATE SC küldöttgyűléséről

A JATE SC elnöksége márciusban a tudományegyetem aulájában megtartotta beszámoló küldöttgyűlést.

Dr. Kocsondi András, a JATE SC elnöke értékelte

az elmúlt két éves időszak munkáját, az elért eredményeket és vázolta a jövő feladatait. Ezután indítványt terjesztett elő, amelyben kérte a küldötteket, hogy fogadják el a József Attila Tudományegyetem Sport-

klubjának csatlakozását a Magyar Diáksport Szövetséghez. Ezt a küldöttgyűlés megszavazta, és így a JATE SC a József Attila Tudományegyetem Diáksport Egyesületévé fog működni.

Tokaj—Szeged közötti vízitúra

A JATE SC diáksport egyesülete ez évben is megszervezte hagyományos vízitúráját Tokaj—Szeged közötti 360 km-es távon. Időpontja: 1987. június 29-től

(hétfő) július 12-ig (vasárnap). Jelentkezés a kari sportfelelősöknél a Testnevelési Tanszéken és a JATE SC irodában.

Minden vízitúra iránt érdeklődő egyetemj hallgató jelentkezését várjuk.

—ORMÁNDI—